Những vệt tuyết thiêng trên cổng trời Kailash

ISSN: 2734-9195 08:51 12/03/2026

Họ tin rằng Kailash là trục của vũ trụ (Axis Mundi), là nơi cư ngụ của Demchog (vị thần của lòng từ bi vô lượng) và hiền thê Dorje Phamo...

Hành trình Kora quanh đỉnh **Kailash** thiêng liêng nơi ranh giới giữa thể xác trần tục và tâm linh siêu việt mờ dần. Giữa cái lạnh thấu xương và không khí loãng ở độ cao trên 5.000 mét, mỗi bước chân nặng trĩu, mỗi hơi thở đứt quãng không còn là sự chịu đựng đơn thuần.

Nơi dấu ấn không lời khi thân xác đo lường sự vô tận của đức tin, nơi cái lạnh của băng tuyết ngàn năm và ngọn lửa của đức tin cùng tồn tại.

Kailash – không đón chào những kẻ hời hợt. Ngọn núi thiêng đứng đó, sừng sững giữa cao nguyên Tây Tạng, lạnh lùng và cô độc như một vị thần tối cao đang thiền định giữa hư không. Ở độ cao mà không khí loãng đến mức mỗi hơi thở là một cuộc chiến giành giật sự sống, mọi thứ đều trở nên tối giản đến tàn khốc, chỉ còn lại trời xanh vời vợi, đá xám câm lặng, tuyết trắng xóa, và con người nhỏ bé, mong manh.

Nguồn ảnh đoàn Kailash tháng 10.2025 cùng Lantours

Trên cái nền trắng toát lạnh lẽo đến tê dại ấy, người ta nhìn thấy những dấu vết kỳ lạ nhất thế gian.

Đó không phải là những dấu chân đi bộ thông thường. Đó là những vệt dài, in hằn hình dáng của cả một con người. Đầu, thân, tứ chi trải dài, ép chặt xuống mặt tuyết.

Đó là dấu ấn của nghi thức "***Tam bộ nhất bái***" (ba bước một lạy) – cách thức hành hương khắc nghiệt nhất, tột cùng nhất để hoàn thành vòng Kora quanh núi thiêng.

Hãy tưởng tượng cái lạnh cắt da thịt ở độ cao trung bình 5.000 mét, nơi oxy chỉ còn một nửa so với đồng bằng. Gió ở đây không chỉ là gió, nó là những lưỡi dao vô hình rít qua các khe núi, mang theo bụi tuyết quất thẳng vào mặt. Nhiệt độ thường xuyên tụt xuống dưới âm 10, thậm chí âm 20 độ C khi đêm về. Mặt đất không phải là đất, mà là lớp băng vĩnh cửu cứng như thép nguội. Vậy mà, những người hành hương ấy vẫn lặng lẽ thực hiện nghi lễ của mình. Họ không đi, họ "*đo*" ngọn núi.

Họ bước ba bước chậm rãi, chắp tay thành búp sen đưa lên đỉnh đầu (Cầu cho thượng sư trường thọ) chắp tay trên trán (cầu cho thân nghiệp thanh tịnh), hạ xuống trước cổ họng (cầu cho khẩu nghiệp thanh tịnh), rồi đặt trước ngực (cầu cho ý nghiệp thanh tịnh). Với một ý nghĩa khác họ cầu tới Thượng sư (bậc thầy người trực tiếp kết nối tâm linh) – tới Phật- tới Pháp tới Tăng. Sau đó, họ gieo cả thân mình xuống đất dùng ngũ thể nhập địa (trán, 2 khuỷu tay, 2 đầu gối).

Tiếng lớp áo da cừu dày cộm, nặng trịch cọ sát xuống mặt băng tuyết lạo xạo. Một âm thanh khô khốc, lặp đi lặp lại, đều đặn và kiên nhẫn như nhịp tim của chính ngọn núi già. Hai tay họ vươn dài về phía trước hết mức có thể, trán chạm mạnh vào nền tuyết lạnh buốt. Họ nằm đó trong một khoảnh khắc, toàn thân áp sát vào cái lạnh thấu xương của đất mẹ, hoàn toàn quy phục, hoàn toàn buông bỏ cái tôi ngạo nghễ.

Rồi họ đứng dậy, tiếp tục bước đến đúng chỗ đầu ngón tay vừa chạm tới, và lại gieo mình xuống một lần nữa. Cứ thế, họ dùng chính chiều dài thân xác của mình làm thước đo để vượt qua vòng Kora dài 52 cây số. Không phải bằng mét, bằng dặm, mà bằng lòng tận hiến, sự kiên nhẫn phi thường và bằng một đức tin sắt đá không gì lay chuyển.

Những dấu thân trên tuyết ấy là những trang sách mở ra những câu chuyện bi tráng. Có những dấu vết in hằn rất sâu, cho thấy người hành hương đã nằm đó rất lâu. Có lẽ vì kiệt sức đến mức không thể nhấc mình dậy ngay, hoặc có lẽ vì lời cầu nguyện của họ quá nặng trĩu, cần thêm thời gian để gửi tới chư thiên.

Có những vệt tuyết loang lổ màu đỏ nhạt – máu đã rỉ ra từ những vết nứt nẻ trên trán, từ đầu gối trầy xước đã thấm qua lớp vải dày. Đôi găng tay gỗ lách cách va vào đá lạnh, bảo vệ bàn tay trần khỏi bị hoại tử khi liên tục tiếp xúc với băng giá, nhưng không ngăn được cái lạnh thấu xương tủy ngấm vào từng tế bào, làm tê cứng các khớp xương.

Càng lên cao, không khí càng loãng, gió càng hung bạo. Khi đến gần đèo Dolma La (ngọn đèo cao nhất của vòng Kora, hơn 5.600m), nơi được coi là ranh giới giữa cõi sống và cái chết, những dấu thân ấy trở nên thưa thớt hơn, nhưng cũng thiêng liêng hơn gấp bội. Ở nơi mà mỗi bước đi bình thường đã là một kỳ tích, thì mỗi lần gieo mình xuống là một lần đánh cược sinh mạng, mỗi lần đứng dậy là một lần tái sinh mầu nhiệm. Những vệt người in trên tuyết ở độ cao này trông như những con dấu đóng thẳng vào cổng trời, gửi đi những ước nguyện cháy bỏng về sự giải thoát khỏi vòng luân hồi khổ đau.

Tại sao họ phải chịu đựng sự hành xác khủng khiếp đến vậy? Người ngoài nhìn vào chỉ thấy sự điên rồ của mê tín, sự hủy hoại thân xác vô nghĩa. Nhưng với người Tạng, đó là con đường ngắn nhất dẫn đến sự thanh tẩy.

Họ tin rằng Kailash là trục của vũ trụ (Axis Mundi), là nơi cư ngụ của Demchog (vị thần của lòng từ bi vô lượng) và hiền thê Dorje Phamo.

Đi bộ một vòng Kora có thể gột rửa tội lỗi một đời. Nhưng thực hiện một vòng Kora bằng cách "*tam bộ nhất bái*" là để gột rửa nghiệp chướng tích tụ từ vô

lượng kiếp.

Hành trình này không dành cho kẻ yếu bóng vía. Đó là một cuộc chiến tàn khốc giữa ý chí và xác thịt. Cơ thể gào thét đòi dừng lại vì đau đớn, vì lạnh, vì thiếu oxy. Nhưng đức tin lại thì thầm, rồi thúc giục, rồi ra lệnh cho họ tiếp tục. Khí hậu càng khắc nghiệt, ngọn lửa đức tin bên trong họ càng cháy dữ dội. Họ tin rằng càng chịu nhiều gian khổ trên con đường này, nghiệp chướng tiêu trừ càng nhanh.

Những dấu thân trên tuyết chính là hiện thân của sự khiêm nhường tột cùng. Trước thiên nhiên vĩ đại và thần linh tối cao, con người tự hạ thấp mình xuống mức thấp nhất – sát mặt đất. Họ dập tắt cái tôi, để thân xác phàm tục hòa làm

một với đất mẹ lạnh giá, dâng hiến sự đau đớn của mình như một lễ vật lên các đấng thiêng liêng.

Hành trình của những người đi "*bái lạy*" không tính bằng ngày, mà bằng tuần, bằng tháng. Họ là những chấm đen di chuyển chậm chạp, kiên trì đến mức đáng sợ trên nền tuyết trắng vô tận. Họ ăn lương khô trên tuyết, ngủ vùi trong những túp lều bạt mỏng manh giữa tiếng bão tuyết gào thét, và thức dậy khi bình minh chưa lên để tiếp tục gieo mình xuống.

Rồi mùa xuân sẽ đến, nắng sẽ lên, hoặc một cơn bão tuyết mới sẽ ập tới. Gió sẽ thổi bay lớp tuyết bề mặt. Mặt trời sẽ làm tan chảy những dấu vết ấy. Những hình dáng con người in trên tuyết sẽ biến mất không còn tăm tích, như thể họ chưa từng ở đó. Sự vô thường của thế gian thể hiện rõ ràng, tàn nhẫn ngay trên sự tồn tại ngắn ngủi của những dấu ấn ấy.

Nhưng, có lẽ cái đích thực sự không phải là để lại dấu ấn vĩnh cửu trên ngọn núi. Kailash vẫn trơ gan cùng tuế nguyệt, lạnh lùng quan sát. Cái đích thực sự là dấu ấn không thể phai mờ đã được khắc tạc vào trong tâm hồn người hành hương.

Khi nhìn những vệt thân xác in dài, nối tiếp nhau trên tuyết trắng Kailash, người ta không thấy sự khổ hạnh vô nghĩa. Người ta thấy sức mạnh khủng khiếp của đức tin – thứ sức mạnh siêu nhiên có thể khiến con người vượt qua mọi giới hạn sinh học của nỗi đau và sự sợ hãi. Đó là những "*chữ ký*" bằng xương, bằng thịt, và bằng máu, xác nhận một cam kết thiêng liêng, một lời thề bất tử giữa con người nhỏ bé và vũ trụ bao la.

Đó là cuộc đối thoại khắc nghiệt giữa cái vỏ bọc hữu hạn của con người và sự vô tận của đấng tối cao, nơi mà khi sức lực cơ bắp cạn kiệt cũng là lúc đức tin bùng lên mãnh liệt nhất, chứng minh rằng tinh thần có thể chiến thắng mọi rào cản của vật chất.

Hành trình Kailash Kora chưa bao giờ dễ dàng, thách thức lớn về sức khỏe và hậu cần.

Lantours đơn vị có hơn 20 năm kinh nghiệm tổ chức đoàn đến Tây Tạng và Kailash sẽ mang đến giải pháp an toàn và chuyên nghiệp để hiện thực hóa giấc mơ này, đặc biệt tối ưu cho người lần đầu tiếp cận độ cao trên 4000m. Lantours đồng hành cùng bạn với lộ trình chậm rãi từ Đông sang Tây Tạng, ưu tiên giúp cơ thể thích nghi tốt nhất song hành cùng trải nghiệm văn hóa sâu sắc đặc biệt trọn vẹn với 4 ngày Kora.

Tác giả: **Cát Khánh - Nguyên Đạt**